

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 171. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388118880/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

ikke troer paa Spøgelser, alligevel kan frygte for dem. Men da, ved pludselig at gribe mig selv i en vis Banghed, leedes jeg til den Overbeviisning, at en saadan er grundet i vor ligesaa ubegribelige aandige Natur, eet af de Rivter i Dødens Forhæng, gjennem hvilke Sjælen skimter Udødeligheden. Og lige siden har Spøgelsefrygten aldrig været mig en Gjenstand for Skjæmt – end mindre for Spot; meget mere har jeg betragtet den som en hellig, skjøndt dunkel, Aabenbarrelse fra Aandernes Verden.

Jeg kunde ikke sove. Mine Øjne faldt ofte sammen, men aabnedes atter, for at skotte hen til den skumle Krog, hvor Maanen belyste det liigblege Ansigt.

Tilslidst tyktes mig, jeg hørte en svag Lyd derhenne, som af et musikalsk Instrument. Jeg holdt min Aande – hørte Intet. Lidt efter kom Lyden igjen. Nu lettede jeg Hovedet fra Puden – det var intet Selvbedrag; men Tonerne saa fine og fjærne, at det ikke var muligt at skielne, om de kom fra et Instrument eller fra et menneskeligt Bryst. En let Gysen udbredte sig fra min Isse og ned over hele Legemet. Var det Aandesang fra Murenes Indre? Den Ulyksaliges Dødspsalme? – Det blev ved. Mine Nerver dirrede med en sælsom Krillen, og Benouelse indklemte mit Bryst. Jeg rejste mig hoelt overende, og stirrede stivt paa Billedet, ventende med stille Forfærdelse, hvert Øjeblik at see Noget. Ansigtet bevægede sig – hævede sig – sank – forstørredes – formindskedes – Angesten stæeg. Dog havde Fornuften ikke saa aldeles tabt sin Virkeevne, at den jo endnu kunde berolige mig med den Forklaring: at disse tilsyneladende Bevægelser maatte tilskrives Maanen, alt eftersom den gik bag en Skye, eller atter fremtraadte. – En nye Stilhed.

Jeg begyndte at aande friere, tænke roligere, overlægge. Jeg fattede en rask Beslutning: stod op, og kastede mig i Klæderne, gik hen til et Vindue, og det forekom mig virkelig, som om jeg hos den klare venlige Maane hentede mig nogen Trøst og Opmuntring. Jeg delte mit Blik mellem den og det frygtelige Hjørne. Men hvad nu videre? Skulde jeg her blive staaende til Dag? – eller – jeg keeg ud: der var dybt ned; jeg maatte befinde mig i andet eller tredje Stokværk. Skulde jeg flygte tilbage? den lange mørke Vej, jeg var kommen? vække hele Huset? give mig selv til Priis for Latter, Spot, Foragt? Af denne Uvished udreves jeg igjen ved Klangene af de gaadefulde Toner, der ikke kom fra hin Krog, som det forhen tyktes mig, men fra den

modstaaende Side. Jeg vovede at gaa derhen, at lægge mit Øre til Væggen – det var Sang, jeg hørte – en blød kvindelig Stemme. Besindelsen vendte tilbage; men Forundringen tiltog: hvo kunde synge her? saa silde? – Jeg lod mit Uhr repetere – Klokken var halv eet – midt i den allerfarligste Aandetime! – Jeg hældede mig til Væggen – den gav efter – en Tapetdør gik langsom op, og ind til en meget stor Sal. I den anden Ende af denne viste sig en Lysstrime, der kastede et Skjær langt ud paa Gulvet. Der indenfra kom Tonerne. Nu taug de; men strax derpaa var der Een, som talte, og en Anden som svarte – Nysgjerrigheden drog mig – paa Kattedødder skred jeg derhen, for at see hvo af Damerne vare komne saa uformodet i min Nærhed, for at kvinkelere Natten ud. Jeg keeg ind ad Nøglehullet – nær kunde jeg segnet om af Forfærdelse; thi der sad hun selv, den indmurede, i sin sorte Dragt og med det skønne blage Aasyn. Hun vendte Siden til, og havde et Papiir liggende for sig, hvorpaa hun syntes at tegne. Ved samme Bord sad med Ryggen til mig endnu et Fruentimmer, af hvem jeg blot kunde see Hovedets og Overkroppens smukke Omrids, da hun selv dækkede det foran staaende Lys. Jeg var naglet til min Post. – Nu bøjede den Sidste Hovedet hen for at betragte Tegningen. »Denne Blomst» sagde hun paa fransk og med den reneste Udtaal, »lykkes dig overordentlig.» »Du mener Tusindfryden?» svarte Hün i samme Sprog. »Det er een af mine kjereste Blomster, Alice!» Hun drog et dybt Suk, saae med et ømt Smil paa Tegningen, og lod Penselen hvile. Hun med Ryggen til mig sukkede ligeledes, drog Hovedet tilbage, og gav sig til at sye, som hendes Armbevægelser viste mig. – Efter et Ophold, i hvilket hun atter gjorde nogle Strøg, sagde Malersken langsomt og vemodigt: »Den er Aarets sidste Blomst.» Og med Blikket – jeg kunde sige – medlidende hæftet paa Blomsten, sang hun med hün bløde smeltende Stemme, der før saa hæftig forskrækkede mig, følgende Elegie, som jeg her har stræbt at gjengive paa vort eget Maal.

Hvorfor tøver Du saa længe?
Somren er jo alt forbi.
Ene Du i visne Enge
Smiler paa min Stie.